

куршуми се забиваха въ сърдцата имъ. После изведнажъ настана тишина. И тя бѣше толкова дълбока и страшна, че каточели повече ги изплаши.

— Какво ли стана съ бунтовниците? — промълви даскалътъ.

Попъ Василъ само се прекръсти.

Нѣкой заблъска силно вратата, а после въ двора се вмъкна запхтѣнъ, потенъ, покритъ съ прахъ и кръвъ, селскиятъ пандуринъ Юмеръ:

— Дѣдо попе, скоро! Ела бързо на мегдана! Заловихме раненъ разбойникъ, който може и да не живѣе дълго, та ела да го разпитаеш!

Попъ Василъ и го стѣтъ му почти изтичаха

на селския мегданъ. Тамъ, подъ сѣнката на голѣмия брѣстъ бѣше сложена груба носилка, около която се суетѣха десетина офицери и войници!

— Разпитай го бърже! — заповѣда единъ отъ офицеритѣ.

Попъ Василъ се наведе надъ носилката. На нея лежеше младъ, мургавъ мжжъ, съ малка черна брадичка и високо блѣдо чело. Очитѣ му бѣха затворени. По дрехата му имаше кръвъ.

— Кой си ти, братко българино? Очитѣ на ранения се отвориха.

Гледай ти! Свещеника повикали! Азъ ли? Азъ съмъ Стефанъ Караджа отъ Тулча!

— Питай го, колко сж другаритѣ му — хайдутитѣ? — настави офицерътъ.

Караджата разбираше турски. Той се усмихна:

— Кажу ми, отче, че всички българи сж хайдути, защото всички турци сж разбойници!

— Какво каза?

— Не искалъ да отговаря, — отвърна попъ Василъ, а като се наведе още по-низко надъ ранения запита:

— Кажу ми, брате, другитѣ народни хора измъкнаха ли се?

— Да! Тѣ сж вече къмъ Балкана. Води ги Хаджи Димитъръ отъ Сливенъ. Този разговоръ го измори, и той присви устни отъ болка.

— Много ли те болятъ ранитѣ?

— Нищо, нищо! — повдигна ржка Караджата. — За свободата на България никоя болка не е голѣма. Прощавай, отче! Спи ми се!

И изви главата си на страна.

